

Arrest

nr. 183 347 van 3 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt op 25 november 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 26 november 2010 asiel aan. Op 20 juli 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 93 049 van 7 december 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 10 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 7 november 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 februari 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 187 704.

1.4. Op 20 december 2012 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 maart 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 106 456 van 8 juli 2013 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.5. Op 29 oktober 2013 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat de Raad van State bij arrest nr. 233.024 van 25 november 2015 het arrest nr. 126 394 van 26 juni 2014 van de Raad vernietigt, verwerpt de Raad bij arrest nr. 164 709 van 24 maart 2016 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 29 oktober 2013 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest nr. 167 339 van 10 mei 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.7. Op 5 november 2014 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 27 november 2014 neemt de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 137 323 van 27 januari 2015 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.8. Op 5 december 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Op 16 februari 2015 wordt aan de verzoeker een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten met 10 dagen toegekend.

1.9. Op 19 februari 2016 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 187 708.

1.10. Op 23 september 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

1.11. Op 23 september 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op 10/08/2012, 5/12/2014, 16/02/2015 en 19/02/2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op 10/08/2012, 5/12/2014, 16/02/2015 en 19/02/2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft drie asielaanvragen ingediend die telkens verworpen werden. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Er is geen weet van eventuele familie of partner die in België zou verblijven, meneer vermeldt dit ook niet bij de PZ Westkust op het moment van zijn arrestatie. Een schending van artikel 8 in functie van mogelijks familie- en/of gezinsleven kan hier dan ook niet aannemelijk gemaakt worden. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd

Betrokkene heeft op 14/11/2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd definitief onontvankelijk verklaard op 19/02/2016. Deze beslissing is op 22/03/2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 0 dagen). Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

*Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In een enig middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. Door de asielprocedure en regularisatieprocedure van de verzoekende partij te vermelden, zonder er verder rekening mee te houden, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

Zo blijkt uit de aanvraag tot humanitaire regularisatie dat verzoekende partij reeds 6 jaar in België heeft verbleven, zich heeft geïntegreerd en een enorme hoeveelheid aan sociale contacten heeft opgebouwd. Deze elementen op zich kunnen misschien niet volstaan voor een regularisatie, maar zijn toch wel elementen waar verwerende partij mee moet rekening houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van twee jaar op te leggen) schragen.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het een inreisverbod van maximum drie jaar betreft. Toen de Raad van State oordeelde dat verwerende partij niet op automatische wijze drie jaar kan opleggen, is verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van twee jaar beginnen opleggen.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 2 jaar oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

De verwerende partij doet immers alsof twee jaar de algemene regel is en er specifieke omstandigheden voor handen moeten zijn om een mindere termijn te rechtvaardigen ("Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar.")

Nochtans is er geenszins een algemene regel dat een inreisverbod 2 jaar zou bedragen en verwerende partij hier slechts in specifieke omstandigheden van zou kunnen afwijken!!

Verzoekende partij schijnt hier te vergeten dat de ganse termijn (0-3 jaar) binnen haar discretionaire bevoegdheid valt en er geen gebonden bevoegdheid van twee jaar bestaat.

In die zin schendt het inreisverbod dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 evenals artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

II.1.4. In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat gelden in haar nota met opmerkingen kan aldus niet op correcte wijze rekening gehouden zijn met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij.

Er werd enkel nagegaan of er specifieke omstandigheden waren die haar toelieten af te wijken van haar vermeende gebonden bevoegdheid van twee jaar, wat volgens haar niet het geval was.

Nochtans moet elke specifieke omstandigheid op zich gevaloriseerd worden en –in tegenstelling tot wat de verwerende partij laat gelden- dus ook alle feiten die in de humanitaire regularisatie werden naar voren gebracht, zoals de bijdrage die de verzoekende partij via haar arbeid aan onze samenleving heeft geleverd en de geloofsbrief van haar ex-patron, de integratie-inspanningen zoals taallessen die zij gevolgd heeft, de vele vrienden die zij hier heeft, ...

Verwerende partij stelt dan ook ten onrechte in haar nota met opmerkingen dat het louter vermelden van de 9bis-procedure voldoende is.

Dit is a fortiori het geval aangezien zij een inreisverbod van twee jaar als een algemene regel lijkt te zien waar specifieke omstandigheden slechts in aanmerking zouden moeten worden genomen indien zij nopen tot een lagere termijn. Verwerende partij minimaliseert hier dus ten onrechte de grootte van haar discretionaire bevoegdheid, wellicht niet onbewust.

Immers: hoe minder gebonden de bevoegdheid is, hoe groter de motiveringsverplichting.

De verwerende partij heeft deze verplichting wellicht zo veel mogelijk willen minimaliseren.

Ten onrechte.

Verzoekende partij begrijpt bovendien niet goed wat de verwerende partij precies bedoelt wanneer zij in de nota met opmerkingen stelt dat er in de aanvraag tot verblijfsmachtiging ex. art. 9bis VW dd. 7 november 2012 nergens uitdrukkelijk wordt aangegeven welke humanitaire omstandigheden de oplegging van een inreisverbod zouden kunnen verhinderen. Het gaat in casu immers over de duur van het inreisverbod: 0-3 jaar. In die zin is elke specifieke omstandigheid belangrijk!

Verwerende partij lijkt opnieuw haar taak niet goed begrepen te hebben. Verwerende partij lijkt een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude.

Verwerende partij is in het verleden reeds op de vingers getikt door de Raad van State wat betreft de gebrekkige motivering van een inreisverbod. Nu lijkt zij een nieuw beleid te voeren door telkens vier jaar (bij fraude) en twee jaar (bij niet fraude) op te leggen, zonder iets aan haar motivering te verbeteren.

Verwerende partij toont op deze manier geenszins aan dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van twee jaar op te leggen) schragen.

Sterker, zij vertrekt vanuit een verkeerd uitgangspunt.

Il.1.5. Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en artikel 74/11 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Terwijl: artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:
“(…)”.

Uit de lezing van dit wetsartikel blijkt dat er geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor wat betreft het opleggen van inreisverboden tot vijf jaar. In casu is verwerende partij er dus toe gehouden een inreisverbod op te leggen. Wat de duur van het inreisverbod betreft, hieromtrent beschikt verwerende partij wel degelijk over een discretionaire bevoegdheid. Er werd gekozen voor een inreisverbod van twee jaar rekening houdende met de omstandigheden van het dossier die in de beslissing worden weergegeven.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak i.v.m. de duur van het inreisverbod dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing in casu wel toereikend motiveert waarom er werd gekozen voor de duur van twee jaar:

(...)

Uit de motieven van de beslissing is duidelijk af te lezen waarom er een inreisverbod werd opgelegd, evenals waarom er werd gekozen voor een termijn van 2 jaar rekening houdende met de omstandigheden van het dossier.”

De motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist door verzoekende partij.

Terwijl: uit de aanvraag om verblijfsmachtiging van 07.11.2012 nergens blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk zou hebben aangegeven welke humanitaire omstandigheden het opleggen van een inreisverbod zouden kunnen verhinderen. De humanitaire omstandigheden die worden ingeroepen in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging kunnen niet beschouwd worden als humanitaire omstandigheden die het opleggen van een inreisverbod zouden kunnen verhinderen. Een beslissing getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers een andere invalshoek dan een beslissing tot opleggen van een inreisverbod. In de beslissing aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk geoordeeld of de door de vreemdeling ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van dit artikel en of de ingeroepen gronden redenen zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Een inreisverbod daarentegen heeft betrekking op een verbod van toegang en verblijf gedurende een bepaalde periode (RVV, nr. 169.394 van 9 juni 2016).

Nu de asiel- en regularisatieprocedures afgesloten zijn, diende de verwerende partij niet verder te motiveren over de sociale verankering in België. De verwijzing naar de afgesloten procedures volstaat om aan te tonen dat er rekening mee werd gehouden.

De gemachtigde moest dan ook niet expliciet motiveren over de aangehaalde elementen uit voormelde aanvragen nu deze elementen reeds beoordeeld werden enerzijds in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds in het kader van de asielaanvraag. Zoals reeds werd aangestipt heeft de gemachtigde rekening gehouden met deze aanvragen ingediend door de verzoekende partij, hetgeen blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing zelf. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets dient te gebeuren, kan zij worden gevolgd. De duur van het inreisverbod dient te worden bepaald met inachtneming van alle relevante omstandigheden eigen aan het geval. Bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod moet in het bijzonder aandacht worden geschonken aan verzwarende of verzachtende omstandigheden die aan het bestuur bekend zijn, zoals of tegen de verzoekende partij in het verleden al een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd, of de betrokkene in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie, of de verzoekende partij aan een terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt, of de betrokkene bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken, ... (cf. Terugkeerhandboek, Europese Commissie). Dienaangaande blijkt derhalve dat de verwerende partij wel degelijk gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid, een evenredigheidstoets heeft doorgevoerd en niet zomaar gehandeld heeft uit automatisme. De verwerende partij heeft wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij (RVV, nr. 163.766 van 9 maart 2016).

Terwijl: verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“(...)”

Het bestreden inreisverbod is geen beslissing tot verwijdering waardoor deze bepaling in casu niet van toepassing is.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij “geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op 10/08/2012, 5/12/2014, 16/02/2015 en 19/02/2016”. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name dat de drie door de verzoeker ingediende asielaanvragen en zijn regularisatieaanvraag werden verworpen, zodat hij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en dat er geen weet is van familie of een partner die in België zou verblijven en dat het door de verzoeker in precair en illegaal verblijf opgebouwd privéleven hem geen gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf of bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM geeft. Ten slotte wordt nog gewezen op de hardnekkigheid van de verzoeker om op het grondgebied te willen verblijven, op het belang van immigratiecontrole en op de mogelijkheid om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet aangetoond.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. (...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" of "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Te dezen wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat hij "geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op 10/08/2012, 5/12/2014, 16/02/2015 en 19/02/2016". De duur van het inreisverbod wordt met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet op twee jaar gebracht. Daarbij wordt rekening gehouden met de hardnekkigheid van de verzoeker om op het grondgebied te willen verblijven, met het belang van immigratiecontrole, met het feit dat zijn drie asielaanvragen en zijn regularisatieaanvraag werden verworpen, met het feit dat er geen weet is van familie of van een partner die in België zou verblijven en met de omstandigheid dat het door de verzoeker in precair en illegaal verblijf opgebouwd privéleven hem geen gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf of bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM geeft. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing dus niet louter verwezen naar de wettelijke mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen. Tevens volgt uit het voorgaande dat de verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Waar de verzoeker poneert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris "een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel (lijkt) te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Een dergelijke praktijk kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat de bestreden beslissing een inreisverbod voor twee jaar omvat.

Waar de verzoeker nog aanstipt dat hij gedurende zes jaar in België verblijft, geïntegreerd is en een enorme hoeveelheid aan sociale contacten heeft opgebouwd, wat misschien onvoldoende is voor een regularisatie, doch waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening diende te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing, wordt erop gewezen dat deze elementen wel degelijk in rekening werden gebracht, nu in de bestreden beslissing, met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt gemotiveerd dat "hij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, (hetwelk hem) (...) geen gerechtvaardigde verwachting (geeft) op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM". Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat bij het bepalen van de duur van het bestreden inreisverbod met bepaalde specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden.

Waar de verzoeker in de synthesesmemorie nog laat gelden dat alle specifieke omstandigheden in rekening dienen te worden gebracht, en dus ook alle feiten die in zijn humanitaire regularisatieaanvraag werden naar voren gebracht, zoals de bijdrage die hij door zijn arbeid aan onze samenleving heeft geleverd, de geloofsbrief van zijn ex-patron, zijn integratie-inspanningen en de vele vrienden die hij heeft, geeft hij aan het oorspronkelijke, in zijn verzoekschrift aangevoerde middel een nieuwe invulling. Die nieuwe invulling maakt een nieuw middel uit, dat niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in de synthesesmemorie kan worden aangevoerd. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de regularisatieaanvraag van de verzoeker wel degelijk in rekening heeft gebracht, nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze onontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde diende niet verder te motiveren over de bijdrage die de verzoeker door zijn arbeid aan onze samenleving heeft geleverd, de geloofsbrief van zijn ex-patron, zijn integratie-

inspanningen en de vele vrienden die hij heeft. De verwijzing naar de afgesloten procedure volstaat om aan te tonen dat met deze elementen rekening werd gehouden. Bijgevolg kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN